

בש"פ 4167/24 - רון ניסים נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4167/24

לפני:

כבוד השופט ח' כבוב

המבקש:

רון ניסים

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה למתן רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופטת א' פינק) בע"ח 11516-04-24 שניתנה ביום 30.04.2024

בשם המבקש:

עו"ד

החלטה

לפניי בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופטת א' פינק) בע"ח 11516-04-24 שניתנה ביום 30.04.2024, בגדרה נדחה ערר המבקש על החלטת בית משפט השלום בפתח תקווה בה"ת 51549-03-24 (כבוד השופטת ל' פרנקל (שיפמן)) שניתנה ביום 02.04.2024 - בה נדחתה בקשת המבקש להורות על השבת תפוסים.

הרקע לבקשה והבקשה

1. כעולה מהבקשה ומנספחיה, ביום 03.03.2024 אישר בית משפט השלום בפתח תקווה צווי תפיסה לשני כלי רכב בבעלות המבקש (להלן: המשאיות), מכוח הוראות סעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969, וסעיף 6(2) לחוק הגנת הסביבה (סמכויות פיקוח ואכיפה), התשע"א-2011. זאת, בשל חשד לביצוע עבירות של השלכת פסולת במקום אסור באמצעותן. בהתאם, ביום 19.03.2024, המשאיות נתפסו על-ידי המשיבה.

2. ביום 21.03.2024 הוגשה לבית משפט השלום בפתח תקווה בקשה להשבת התפוסים על-ידי המבקש. נטען, בין היתר, כי התפיסה נעשתה בחוסר סמכות; כי המבקש לא ביצע עבירה באמצעות המשאיות; כי המשאיות אינן נחוצות למשיבה; כי התפיסה תפגע בפרנסתו של המבקש ותסב לו נזקים כלכליים; וכי התפיסה מובילה לפגיעה חמורה, בלתי הפיכה ובלתי מצודקת בקניינו של המבקש.

3. מנגד, בתשובת המשיבה נטען, כי מתקיימת חקירה בעניין חשד להשלכת פסולת בנסיבות מחמירות,

קבלת דבר במרמה ומטרד לציבור, בשטחי יערות קק"ל ואתרים המשויכים לאדמות מדינה. נטען כי במסגרת חקירה זו, תועדו המשאיות, מספר פעמים ובמועדים שונים, כשהן שופכות פסולת בשטחי האתרים בכמויות גדולות. כן נטען, כי תפיסת המשאיות נדרשת כדי למנוע את הישנות העבירות; לצורך אבטחת אפשרות חילוט עתידית; ולצורך הצגתן כראיה בבית המשפט.

4. ביום 02.04.2024 דחה בית משפט השלום את הבקשה. לאחר שעין בחומר החקירה, קבע בית משפט השלום כי המשאיות קשורות לחשד הנטען; כי החקירה טרם הסתיימה; וכי יש צורך בהחזקת המשאיות בשל תכלית מניעתית, שכן קיים חשד שאם המשאיות יוחזרו, ימשיכו להתבצע עבירות באמצעותן. יחד עם זאת, הוער כי "המשיבה מתבקשת לפעול בשקידה יתרה על מנת להשלים החקירה בהקדם ולהעביר את התיק לתביעה על מנת שהתביעה תחליט אם יוגש כתב אישום ואם יוגש האם ניתן לאחר שיוגש כתב אישום לשחרר את כלי הרכב בחלופת תפיסה על מנת למזער את הפגיעה בקניינו של המבקש".

5. דעתו של המבקש לא נחה והוא הגיש ערר על החלטה זו לבית משפט קמא. ביום 30.04.2024 התקיים דיון בעניינו של המבקש ובעניינם של מעורבים אחרים בפרשה.

6. כאמור לעיל, הערר בעניינו של המבקש נדחה. לאחר שבית משפט קמא עיין גם הוא בחומר החקירה, נקבע כי אכן קיים חשד סביר לביצוע מספר רב של השלכות פסולת באמצעות המשאיות. יתר על כן נקבע, כי חומר החקירה מלמד שקיים חשש לשיבוש הליכי חקירה, שכן "הוסתר מספר רישוי של המשאית האחת, ואילו בעניין המשאית השניה נתלשה מצלמה וניסו לגונבה"; לעניין זה הוטעם, כי די בניסיונות השיבוש שבוצעו כדי לדחות את הערר, וכלשון בית משפט קמא: "מקל וחומר כאשר ניסיונות אלו מצטרפים לתכלית המניעתית".

בנתון לכך, נקבע כי לא נפלה כל שגגה בהחלטת בית משפט השלום.

7. מכאן הבקשה שלפניי. בבקשה נטען, כי קבלת הרשות לערור "תתרום למניעת עיוות דין חמור". בין היתר, נטען, כי שגה בית משפט קמא בקביעתו כי בשל החזרתיות בביצוע העבירות יש צורך מניעתי; כי צווי התפיסה לא הוצגו למבקש; כי המבקש נעדר עבר פלילי; כי אין להבדיל בינו ובין המעורבים האחרים בפרשה שבקשתם להשבת התפוסים התקבלה; כי לא בוצעו על-ידו ניסיונות שיבוש; כי התפיסה הסבה למבקש נזק בלתי הפיך וכי מצבו הכלכלי קשה. עוד חזר המבקש על הטענות שהעלה בפני בתי המשפט דלמטה. הודגש, כי מפני שטרם הוגש נגדו כתב אישום, "לא ברור האם מדובר בתכלית ראויה ובמידה שאינה עולה על הנדרש לתפוס את הרכב לזמן כה רב ובוודאי לא לעשות כן תוך הסתמכות בלעדית על ראיות לכאורה".

דיון והכרעה

8. לאחר עיון, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

9. כידוע, רשות לערור ב'גלגול שלישי' ניתנת אך ורק במקרים חריגים, בהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינו הפרטני של המבקש, או כאשר מתקיימות נסיבות ייחודיות המעלות חשש לעיוות דין (בש"פ 8712/23 אלקובי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (11.01.2024); בש"פ 7983/19 שם טוב נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (22.01.2020); בש"פ 8750/21 פלונית נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (23.12.2021)). הבקשה שלפניי לא נמנית על אותם מקרים חריגים; ואסביר.

ראשית, משום שהבקשה, על טענותיה הרבות, עוסקת בעניינו הפרטני של המבקש - ואין בנמצא שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית. אף לא נטען כי מתעוררת בנדון שאלה מסוג זה. יוער, כי בטענה בדבר סטייה מההלכות שנקבעו על-ידי בית משפט זה לא מצאתי ממש; ודי בכך כדי לדחותה. לא זו אף זו, בניגוד לטענתו - לא מצאתי כי נגרם לו עיוות דין, לא כל שכן עיוות דין המצדיק מתן רשות לערור. שהרי, הטענה בדבר קיומו של חשד סביר, המבסס עילת תפיסה, אושררה, ברף הנדרש בשלב זה, בהחלטות בית משפט השלום והמחוזי לאחר שהונח לפניהם חומר החקירה ונומקה על-ידם כדבעי. זאת נעשה, תוך שהודגש כי ישנו חשד לביצוע מספר רב של עבירות; כי התפיסה נדרשת גם בשל תכלית מניעתית; כי קיים חשש לשיבוש; וכן כי מתקיימות בעניינו של המבקש פעולות חקירה שטרם הושלמו.

טרם חתימה אעיר, כי גם לדידי שומה על המשיבה שתפעל "בשקידה יתרה על מנת להשלים החקירה בהקדם", על מנת שניתן יהיה לבחון "אם ניתן לאחר שיוגש כתב אישום לשחרר את כלי הרכב בחלופת תפיסה על מנת למזער את הפגיעה בקניינו של המבקש".

10. הבקשה נדחת בזאת.

ניתנה היום, ט' בתמוז התשפ"ד (15.7.2024).

ש ו פ ט